

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΤΩΜΕΝΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ

Ο ήλιος έγερσε πίσω από το Κί κίς κακκινίζοντας τὰ συννεφάκια, σάν να πιόλιε τον οὐρανὸν με αιματινὴς κηλίδες.
 Ο Διοικητὴς τοῦ Έκκευ Ἀλεξόπουλος, ἄγριος ἀκόμα, χαλκοματένιος ἀπὸ τὸ κάπνισμα τῆς ἀνδροπαύου μάχης, ἐθύριζε ἀνάμεσα στοὺς τραυματίες. Ὁ κάμπος ἦταν γεμάτος ἀπὸ σώματα με σπαργαμένες σάρκες! Οἱ πληγωμένοι εἶχαν συρθῆ ἀπὸ σώματα με σπαργαμένες σάρκες! Οἱ πληγωμένοι εἶχαν συρθῆ ἀπὸ σώματα με σπαργαμένες σάρκες!

— Δὲν θέλω πειὰ τίποτε, κύριε Διοικητά!...

Κοντὰ στὸν ἄλλο, μεθυσμένοι ἀκόμα ἀπὸ τὸ κόκκινο μεθῆσι τοῦ πολέμου καὶ διηγόντουσαν τὶς λεπτομέρειες τῆς μάχης, σάν νὰ μὴν ἦταν δικῆς τοὺς ἡ πλῆγῆ, σάν νὰ μὴν ἦταν δικῆς τοὺς, τὸ ἄλυκο τὸ ρεῖθρο ποὺ ἐτρέχε ἀπὸ πάνω τους, σταζόντας θερμῆ, ζεστὴ καὶ κόκκινη, στὸ χῶμα, τὴ ζωὴ τους!...

Ὁ τόπος ὅλος μύριζε μιὰ αἱμάτινη, ναυτιώδη μυρωδιά. Γυμνός σὲ μιὰ ἀγριοχλαδιά, κίτρινος, νεκρομένος, ὁ Ζέρβας, ἕνας στρατιώτης ἀπ' τὴ Ρούμελη, ψυχομαχόστος. Τὸ στήθος του ἦταν κόκκινο ἀπὸ τὶς πλῆγῆς καὶ τὸ αἷμα του ἐτρέχε αὐλαμὶ ἀπ' τὸ νεκρωμένο του κορμί. Τὰ γάλακα τὰ μάτια του, ἄλλοτε ἐγλάφωσαν κ' ἐβρῦναν κ' ἄλλοτε παίρναν ζωὴ κ' ἀκτινοβολοῦσαν με πῦρα ποὺ σὲ φώτιζε.

— Κοιράγιο, κοιράγιο, παιδί μου, καὶ κόρα θὰ σὲ μεταφέρουνε.
 — Πάω κόρα γὰ, κύρ - Διοικητά, ἀπάντησε, τὶ θέλουν νὰ με σηκώσουν... Ἄς μ' ἀρίσουνε νὰ οὐστὸν ἔδω γὰ!

— Θέλες νὰ σοὺ φέρουν τίποτα;
 — Τὶ νὰ θέλω, κύρ - Διοικητά... Ἦθελα μιὰ ψυχὴ νὰ εἶχ' ἀκόμα. Μιὰ εἶχα καὶ τὴν ἔθεσα, δὲν εἶχα δὴ... Ἄν εἶχα κ' ἄλλη κ' ἐκείνη γὰ τὴν πατριδά θὰ τὴν ἔδωνα...

Τὸ πρωτὶ, ποὺ εἰσαίγε σάν δάκρυ ἀπὸ τὴν ἀγριαδιά, ἡ λαμπρὴ δροσούλα, τὸ παλλημάρι εἶχε πειὰ ξεφυγίσει! Κ' ἡ ἀγριαδιά μὲ τοὺς σταλαγματῆς τῆς δροσῆς τῆς, ἐκάλει, θαρρεῖς, τὸν ξυλασμένο κ' αἱματοβρεχτο λεβέντη ποὺ κοίτοταν στὴ ρίζα τῆς...

— Ὡς ποὺ νὰ τοὺς πᾶμε κυνηγώντας;

Μέσα σὲ μιὰ πατουλιὰ στὸ Κιλκίς, ἀνα στεναγμοὺς ἀκούγεσαι.

Τρέμουν καὶ τρίζουν, τὰ φρυμένα ἀπὸ τὸν ἥλο φύλα, σάν κἀτι νὰ κουνιέται μέσα τοῖς, μὰ τίποτε δὲν διακρίνεις.
 — Εἶνε κανεὶς αὐτοῦ; ρετοῦν.
 — Ἐνας βαρεμένος ποὺ σόφθηκε ὡς ἔδω. Συνάδελφε πεθαίνο, μὰ πῆς μου ἐνίκησαμε; Τὶ ἐγίναν οἱ Βούλγαροι; ἀκούγεται μιὰ φωνή.

— Τοὺς κυνηγᾶν οἱ εὐζῶνοι μερσοῖς, μὰ σὺ ποιὸς εἶσαι ποὺ τρέπασες στ' ἀγκάθια σάν σκαντζόχοιρος;
 Παραμερίζουν τοὺς κλάδους, ποὺ εἶνε σάν δεινρογαλιὲς χοντροὶ καὶ κἀτι ξεχορίζουν σάν κουρδῆλα σὲ μιὰ ἄκρη σαμασμένα. Τὰ κουρδῆλα παίρνουνε ζωὴ, κινούνται καὶ μιὰ γροστὴ μορφή, ἀγνή ἀπὸ τὴν λαβωματιά καὶ πεκομμένη ἀπὸ γένεια, ἔμπρός μας ξεπροβάλλει. Ἀναγνωρίζουμε τὸν Βογέα τῆς Ἴουκῆς, με τοιαυτένια ἀπ' τὶς σφαίρες καὶ τὰ δυὸ του πόδια. Βαρῆθηκε κατάκομα, κ' ἀπόμεινε ἐκεῖ. Τοῦ ἡλιου ἡ λαύρα τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐτόμωσαν νεκρό. Ὅταν συνήρθε δὲπὸ τῆς νύχτας τῆς δροσιᾶς, ἐθάρθηκε ὡς τὴν πατουλιὰ, κ' εἶπε ἐξώθηκε μέσα στ' ἀγκάθια. Τὰ αἱμάτια του εἶχαν ξεραθεῖ ἀπάνω στὸ παντολόνι του, τὸ ἔκαναν νὰ μοιάζη σάν οκροφὸς μουσαμάς κ' ἐμπύριζαν δυνατὰ. Νερὸ δὲν εἶχε γὰ νὰ πῆ καὶ εἶχε ξεραθεῖ ὁ λαυρὸς του καὶ ἡ γλῶσσα του καρκαίνουσε. Ἦ πλῆγῆς τὸν ἐσφαζαν καὶ ὅμως δὲν φροτοῦσε ἄλλο τίποτε.

Οἱ Βούλγαροι τὰ χάσαν!

— Πᾶνε κατὰ διαβόλου Ἰτζῶνα χορμεναί!
 Ὁ τραυματίας ἀφήκε ἕναν ἀνασασμὸ βαθὸ κ' ἰλάρινε τὸ πρόσωπό του.
 — Ἄ, α, α, α. Δόξα νὰ εἶχ' ὁ Θεός!

Στὴ μάχη τῆς Γευγελῆς με μιὰ χούφτα παλλημασιὸν γενναίων, γενναία μάχη, δὲ ταγματάρχου ὁ Νταλιάνη. Δεξιὰ δεκαπλασίονα κομματιζήδες τὸν βαροῦν κ' ἀριστοερά, σὺν καταγίδια κεραυνῶν, τὰ Βουλγάρικα κανόνια μπουμπουνίζουσαν.

Ἦ σφαίρες πέφτουν στὴ γῆ, σάν χοντρές σταγόνες σὲ μεγάλου πρωτοβόρῃ, καὶ ἡ ὀβίδια σπῆβουνε τὸ χῶμα, ἀνοίγοντας τρύπες σάν μνήματα μικρῶν παιδιῶν. Ὡς οἱ στρατιῶτες πολεμοῦνε, χωρὶς νὰ πῶν νερὸ δόλου καὶ τρεῖς φωτιές τοὺς καινε καὶ τοὺς τούτοι-

ρίζουνα. Ὁ Θόμιος ὁ Βαρνόβας, εἷας ἐθελοντῆς, πίσω ἀπὸ μιὰ πλάκα νεκροταφίου Τουρκικοῦ, ὀχίζει καὶ τραγουδοῦσε:

Γλυκὲς ποῦνε δὲ θάνατος ποῦχεται ἀπὸ βόλι...

Στενορρεῖα, σάν φωνὴ Θεοῦ, ἀκούγεται τοῦ Νταλιάνη ἡ φωνὴ καὶ λάμπει τὸ σπαθὶ τοῦ πού τ' ἀνεμίζει:

— Φωτιά, παιδιὰ μου, καὶ τοὺς φάγαμε. Βορῆτε καὶ τοακίαν!
 — Ἀπὸ φωτιᾶ, καπετάνιε, τοῦ λέει καλαμπουρίζον ὁ στρατιώτης Κων. Παπαχρήστου, δὴ θῆς, ...νεγὸ ποὺ βρίζεται!...

— Τὶ ἐτρέπασες βεὲ ἀδερφὲ μέσα στ' ἀγκάθια σάν σκαντζόχοιρος!...

— Νερό...δινάτε; Ἐχεῖ ὁ Θεός!
 Καὶ εἶχε ὁ Θεὸς ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὸν γαλιῶτο θόλο. Μὲ ἕνα ρεκάσμα, σάν σκουεμο μικροῦ παιδιοῦ, πέρασε ἀπὸ πάνω μιὰ ὀβίδα. Ἐχτύπησε ἕνα κομφωμένο δέντρο ἐκεῖ κοντὰ, τὸ ἔσχιζε σὲ δύο, εἶπαζε τὰ σκληθῆρα του δεξιὰ κ' ἀριστερὰ κ' ἐξώθηκε με λάσσα μὲσὸ τὸ χῶμα, σηκώνοντας σ' ἕνερο σκόνη καὶ σκορπώντας μ' ἕνα χαλκῆρινο φτεροκόπημα τὶς σιδερένιες τῆς βολίδες.

Ὁ Βαρνόβας χῶθηκε στὰ χῶματα.
 — Ἀνάθεμά σε καὶ με λῆρωσες καὶ με τὶ κοστοῦμι θὰ μὰ πῶ ἀφρο στὴ Γευγελή! φώναξε.
 Ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ, ὅλοι γυρίσανε νὰ ἴδωσιν μὴν σκότασεν κανέναν ἢ ὀβίδα.

Μὰ ἀπὸ τὰ χῶματα ποὺ ἀνατεταχθῆκαν καὶ ἀπὸ τὰ σπῆματα τοῦ κομφωμένου δέντρου ποὺ σχισθῆκαν, ἕνας κρηλακισμὸς ἀκούστηκε καὶ γάργυρο νερὸ ἀναβήθηκε καὶ με γλῶσσα - δυὸ παιχτιδὰ κὴλῆσε κἀ... στὸ μπαροταφίον ἀπὸ τὸν ἥλο χῶμα.

Ἦ ὀβίδα βρήκε μάνα νεροῦ κ' ἀνοίξε πηγὴ καὶ δροσοῦμα στοὺς μαχομένους.
 Καὶ τότε ὅλος ὁ στρατὸς κουβάρη, με ἕνα πρωτόγονο ρεκάσμα χαρᾶς, ἔπεσε ἀπάνω στὴν πηγὴ ρουφώντας, ποτίζοντας τὴν ζωὴ ποὺ θεριζότανε, ἐνὸς ἐπάνω τοὺς ἔβρεχε θανατεροῦ μολύβδιου χαλαζὶ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἔτρεμε ἀπὸ τὰ μπουμπουνιὰ τῶν κανονιῶν ὁ τόπος!

Σὲ λίγη ὥρα οἱ Βούλγαροι σαρόθησαν σάν ἀπὸ κακὸ δρολάπ, ἐχάσανε καὶ τὰ κανόνια τοῖς καὶ κυνηγήθηκαν ἀμελιετα.

Κ' ὅταν ρωτήσαν εἰ στρατιῶτες τὸν Νταλιάνη:
 — Ὡς ποὺ νὰ τοὺς πᾶρε, κύρ ταγματάρχα, κυνηγώντας;
 Ἐκείνους ἀπάντησε:
 — Ὡς τοῦ διαβόλου τὴ μάνα!...

Ἄπάνω, πρὸς τὰ βορεινὰ τῆς Στρομνιτισσας, κἀτω ἀπὸ ἕνα ζομφωμένο πεῖσο με μῆτριες φυλλοσιῶς, χοροπαλαίε ὁ Παποῦλης, ἀπὸ μιὰ κοκκὴ ἀρρώστικα χτυπημένος, τὴ χολέρα, ποὺ θέρριζε τότε τὸν στρατό. Τὸ σῶμα του σχεδὸν εἶχε ἐξυλιῖσει, τὰ μάτια του εἶχαν στῆ-λωθῆ ψηλὸ. τὸ δέμα του ἐμώρισε καὶ μόλις ἡ γλῶσσα του τραυλιζέει. Ἄξαφνα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸ ἀνοιγοῦ, βλέπει τὸ σὺνταγμα τοῦ νὰ φοριώνεται τοὺς γιλιούς, τὰ ζῶα νὰ σελῶνουνται, τὰ ἀντίχρητα νὰ πέφτουν καὶ τὶς φωτιές νὰ σβῖνουν. Ἀνασπᾶχθηκε τότε καὶ ρώτησε τὸν γιατὸ του. τὸν Παπαδόπουλο, με τὸ σνληρὰ ἀπὸ τὴ νόσο μάτιο, τὶ γίνεται.

— Καὶ θέλω νὰ μὰ πῶ με γὰλὴ στολὴ ἔπειτα στὴ Γευγελή...

— Συνταγματάρχα μου, ἡ μερσοχία προχωρεῖ, βιδίτε ἐπάνω ὑψηλὸ, πρὸς τὰ στενὰ τῆς Κρῆσας, ἀπάντησε ἕκλεινος.
 Ὁ Παποῦλης σιγαλέντας τότε ὅλη τὴν ψυχὴ του στὸ στόμα του κ' ἐτραυλιζέει:
 — Φεύγε χωρὶς γὰ τὴν ἀκολουθήσο ἐγὼ!... φωνάζει τὸν μέρσο-χο ἀμέσως:

— Φεύγε χωρὶς γὰ τὴν ἀκολουθήσο ἐγὼ!... φωνάζει τὸν μέρσο-χο ἀμέσως:
 Ὁ μερσοχος σὲ λίγο γάνηκε στὴ σκηνή. Μὰ ἦταν ἀνιχτερὰς τὸ κἀνὴν τίποτε, ὑποχωρῶντας κ' αὐτὸς σὴ σκληροῦ, τὴν σιδερένια ἀγάνη. Ἦρσιε μόνον λίγο καὶ τὸν κούταξε:
 — Μὰ κλαῖς, Συνταγματάρχα!
 Κ' ὁ Παποῦλης, με ὀδοντῆσους σπασμοῦς, ἐγειρε τὸ κεφάλι του ψιθυρίζοντας αὐτὰ τὰ λόγια:
 — Κλαίω, γατὶ σεῖς πᾶτε γὰ νὰ πολεμήσετε κ' ἐγὼ μὲνω δὲ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ PIERRE MILLE

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΑ ΖΩΑ...

—... Μιλάς άραβικά ;... Δέν εινε άνάγκη λοιπόν να μού πής τόννομά σου. Μόνο δού άραβικά υπάρχουν στό Φέξ που μιλούν άραβικά. Δέν τις έξω, δέν τις είδα ποτέ. 'Η μιά άμας εινε γρηά. 'Εού είσαι νέα. 'Όστε είσαι...

Θέλω να προσφέρη τόννομά της. 'Η εύρωπαιά άμας τού έκανε νόημα να σπάσει.
— Καλά, άφού τού θέλεις, σπαίνω, είπα ό 'Αχμέτ. Γιατί άμας ήρθεσ έδώ ;

— Μού είπαν, ψυθόριος ή 'Ισπανίδα, μού είπαν ότι όταν κάποιος ήσουν στις φυλακές τού Φέξ...

—... Καί μού είπαν τή πόδια δερμένα με τή σίδηρα, τή σίδηρα έπεσαν όταν έγώ τού ήθελα. Μ' έδειξαν, με ξανάδειξαν, κι' όταν τού πρωτό ό φράκας έπιανε στό κελλί μου ήτοικε τή πόδια μου έλεύθερα. Παλιές ιστορίες ! Δέν εινε τίποτα άμας αυτά... Μπορείς να κάμω πού άόμοια πράματα. Κότταξ, άκουσε !

Σφύριξε οϊγανά κι' έδειξαν ένας άγριοπόντικας βγήκε μέσα από τόν τοίχο, ύστερα ότ,ο, τρέις, άόδεκα... 'Η 'Ισπανίδα τρώμοξε.

— Θέλεις να φύγουν ; 'Ω ! εινε πολύ άπλό !...
'Ο 'Αχμέτ, χωρίς τή προσφέρη λέξη, κίνησε τή χείλη του. Κ' όί άγριοπόντικος γύρισε άμέσως στις τρύπες τους.

— 'Όλοι οι δαμαστιά τών φειδιών μετρούν και τού κάνουν αυτό ! είπα με περιφρόνηση ή 'Ισπανίδα.

— Τού κάνουν μόνον για τή φειδα. Δέν έξερουν παρά ένα μόνο μέρος της έπιστήμης. Έγώ μπορώ να διατάξω όλα τή ζωά !... Θέλεις να φωνάξω τώρα τή φειδα που εινε τόν κίπο ;

'Η 'Ισπανίδα τρώμοξε.

— 'Όχι ;... Τίς να φωνάξω τή πουλιά...
'Εσύ ήρθεσ πάλι οϊγανά κι' άρχισαν να πετούν γύρω τους σπουρηγάκια, περιστέρια, μοράκια...

— Βλέπεις ;

'Ο 'Αχμέτ έκαμε ύστερα κίνημα και τή πουλιά πέταξαν μ' έρπυγμα.

— Καί τή έντομα ; Μπορείς να διατάξεις και τή έντομα ; ρώτησε ή 'Ισπανίδα.

— Εινε μερικά πού τή κάνω και με ύπακούουν. 'Η άράχνη, έξωφνα... Δέν ήρθεσ άμας έδώ γιά τού κάμω μαθηματα. Όχιε γιά να γράφης στις έφημερίδες ιστορίες για τούς μαγους τού Μαγκρέμπ, σου ήρθεσ γιατί... γιατί θέλεις να άκούηθής κάποιον. Δέν εινε έτσι ;

— Δέν έξωφ, φωνάξε ή 'Ισπανίδα.

— Ναί, αυτό εινε. Σού τού λέω έώ. Βλέπω πού α-θαρά από όσνα μέσα στην ψυχή σου.

— Μά τόν αγαπά, είπα εκείνη σκόντομα τού κεφάλι.

— Γιατί νομίζεις ότι σ' αγαπά άκόμη ! Καί τήν έλλη τήν μισεί !... Δός μου τού γέρι σου, άφους τόν έαυτό σου, μη σκιάτεις πένα, άφός με να είδω...

'Εσεινή ύπάκουος. Τό πρόσωπο τού 'Αχμέτ έγινε ό-τονο. Τά μάτια του έμοιαζαν με τή μάτια τυφλού. Κι' έδειξαν άόμως να μιλά :

— 'Εμενος, είπα, έχει δυό γαλόνια... Είνε ξανθός... Συρισμένος...

—... πέρα !...

'Απάνω από τού Μάλεσι, οι στρατιώτες άπυθινημένοι από τού πόλεμο τήν πόρνη τήν κατανίδα, κόκκινα και ίδρωμένα, με λάμψη στό μάτια τους και περιηράνια νίκης στό μέτωπό τους, στράφηκαν σ'όν αλχημικό μ' παρουσιαζόμενο από τόν ήλιο κόμμο, για να κοιμηθούν.

'Εκεί κοντά έπου έτριζαν τή ξερόκαλα στις φατιές, μιά οϊγανή, σκεδόν ψυθουρή, κορβένα άρχισε, ψυθουρή όπας κάθε λόγος μεγάλου θαυμασμού και σεβασμού μεγάλου.

'Ελεγειν ή τόν άρχηγό του, πού γλύστραε ό θάνατος έπάνω του, όπας ; ή σταγονες της βροχής σ' ένα χαλκομάεριο άδριάντα. Για τόν παλληκαρά τόν άρχηγό, πού έφορμάξε στού πόλεμυ τή βουή και παφούσε, από τήν όρημύ του, τούς στρατιώτες του, όπας τού άφρομένο ποιήμα τή έξια της κατεβασιάς. Πρώτος πάντα με τού σπαθί στό χέρι, μέσα στόν βολών τόν φοβερό καταγισμό και τόν όβίδων τήν φοροτόνα.

Κοντά τήν λεοντόθυμο παλληκαριά του, γίνόντουσαν λουτζάρια ήρωες κι' ατόι.

Κ' έτσι χυθότανε στή μάχη έπάνω, τρελλοί, μανιακοί, σάν σί-φοντας, ένα κορβάκι ά-θροάπαν και λογγών και βαρβαλλέψαν γεμάτα να κανόνα, πού πυρρίπταε τόν θάνατο φουδοσάν.

Και ό 'άρχηγός τότε, διακρυμένος, αναλημένος σε άόκρανα έσάτα, ό σιδερένιος κι' άουγκίντες ούτός, άκόμ-λάσας κι' έφίλησε από ένθουσιασμό στό Ιδρωμένα με-ταπί των, όσους στρατιώτες βόηκε μεροσά του, ζε-στός από της μάχης τού έρυθρού, τού βράσιμο και τού κνηνητού τή θέρμη !...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

'Όρατός έραστής, δονατός !... εινε όμας μερικοί μήνες τώρα πού ψυχράθηνε μαζί σου. Καί... σιάσου λίγο, άφός με να μετρούσω... άκασεγιά τού μέρος πού δέν ήρθε να σ' εύρη στο μικρό σπαίτια έσο άπ' τήν πόλη... 'Ας μιλήσουμε τώρα και γιά κείνη. Είνε πολύ ξαν-θή, όραία και νέα. Πιό νέα από όσνα. Μίλει γαλλικά και άγγλικά. 'Αγγλικά άμας δέν εινε. 'Ηρθε από μακρού. Τήν λένε... Παρίμνε λίγο... Δέν έχω σνηθίσει τή χροισιανικά όνόματά σας... Τήν λένε Σουβλία ! Κάθε πρσί πηγαίνε με τού άλογο μαζί του.

— Είσαι βέβαιος ότι εινε ατόη ;
— Βέβαιος.
— Κ' εκείνους ; Δέν θά γυρίση πάλι σέ μένα ;
— 'Όχι !

— Ποτέ ;... Καί όταν άκόμη δέν θά ύπάρχη ή άλλη στή ζωή ;
— Ατό δέν τού έξωφ. Σού λέω τού παρόν. Τό μέλλον εινε στό χέρια τού 'Αλλάξ. Αύτός έξρει τή γράφει τού βιβλίο της ζωής.
— Καί σ' ό δέν τού έξες ;
— Οί τρελλοί μόνο πιστεύουν ότι διαβάζουν στό βιβλίο τού 'Αλλάξ. 'Εγώ δέν βλέπω παρά έκεινα πού ύπάρχουν. Δέν είμαι κώρος της ζωής... 'Ισως άμας να είμαι κώρος τού θανάτου, είπα χαμο-γελώντας ό 'Αχμέτ.

— Τού θανάτου !
— 'Όρκίσου λοιπόν ότι δέν ήρθεσ γιά να μού ζητή-σης τού θάνατο κάποιου ; 'Όχι τόν δικό του θάνατο, γιατί έχεις άκόμη κάποια έλπίδα... Θέλεις να πεθάνη εκείνη, δέν εινε έτσι ;

'Η 'Ισπανίδα δέν άπαντοούσε.

— Μίλησε λοιπόν !
— Καί τί θά κάμης ; Κανένα βότανο.
— 'Όχι, όχι βότανο... Οί γιατροί σας εινε πολύ ποηροί. 'Ανοιγουν τις κοιλίες τών νεκρών και καταλα-βαίνουν... 'Ο σατανάς εινε μαζί τους... 'Ο θάνατος θά εινε φυσικός. 'Ο πού φυσικός θάνατος μού μπορεί να γίνη. Δέν άόχουμε ιστορίες ούτε με τήν άουτονομία, ούτε με τή δικαιοσύνη... Δός μου τώρα διακόσιες λίρες. Έξωφ ότι τις έφες μαζί σου σέ χροισιανόμια. Τις βλέπω, τις είδα άμέσως μέσα στό τσαντάκι σου !... Δέν φτάνουν άμας ατόξ...

'Όταν τελειώσε ή δουλειά ό μαύρος μου Καντούε θάρρη σπύτι σου και θά τού δώ-σης άλλες διακόσιες... Πήγαυε τώρα. 'Ο 'Αλλάξ να εινε μαζί σου.

Τρείς μέρες πέρασαν. Δυό άλογα με δυό ίππεις προ-χωρούσαν με ανανό βήμα στην πεδιάδα.

— Γιατί μού διαλέξατε ένα άλογο τόσο ήμερο : ρώ-τησε ή μιά Σουβλία Καρλατί τόν ύπολογοδό Πέριμπ.

— Φοβούμαι τόσο πολύ μήπως σάς συμβη κανένα δυσίτημα !... τις άπανατίε ό συνοδοί της ύπολογογός και τήν κυτάξτε στό μάτια περιήφανος γιά τήν κατ-ικητύ του.

Και σκέπτεται : « Είνε δική μου ! δική μου ! »

— Καί πού θά πάμε σήμερα ; ρωτάει εκείνη.

— 'Ός τού 'Αιν - Στάφ, άν έβλεπε. 'Εχει όρατα δέν-τρα από κείνη τή πλευρά.

Τά άλογα προχωρούν με ορθικό βήμα. Οί δυό ίππεις βγαίνουν άπ' τού Φέξ, χωρίς να παρατηρήσουν στό όρόμο τους τόν 'Αχμέτ πού φορεί κουρδελια. Μοιάζει μ' ένα ηλιόπαν. Καρφώνει τού βλέμμα του έπάνω στό άλογο της Σουβλίας κ' ένας έξορκισμός βγαίνε από τή χείλη του...

Γιατί τού άλογο της Σουβλίας, τού τόσο ήμερο, άόχους τώρα να τι-νάξεται και να τρέξη ; 'Ασφαλώς καμιά μείγια θά τού τοίμησε. 'Ο ύπολογογός μαστιγώνει τού άλογο του γιά να προερίση τή φίλη του. 'Εκείνη γελείε γεμάτη χαρά. 'Ο 'Αχμέτ έχει διαρκές προση-λωμένα τή μάτια πάνω στό νέα. 'Ενα δέντρο εινε στό βάθος τού όρόμου. Τά χαμηλά κλαδιά του απλώνονται όριζοντίως. 'Εξωφνα μιά δυνατή φωνή άκούγεται. 'Η φωνή τού συνοδοί της. Τό άλογο της Σουβλίας κάνει ένα άπότομο πήδημα και τού κεφάλι της νέας χτυπάει δυνατά πάνω σ' ένα χοντρό κλαδί. 'Η Σουβλία πέφτει κάτω άναί-σθητη !

— Σουβλία !... Σουβλία !

...Τό κρανίο της εινε άνοιγμένο στή μέση. Ποτέ πειδ δέν θά μι-λήση ή Σουβλία, ποτέ !... ποτέ !...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

Τό ίδιο βρόδου ένας νέγρος χτυπούσε τήν πόρτα τού σπιτιού της 'Ισπανίδασ στό Φέξ. Κά σέ λίγο έβγαυε από κάμω τήν τούτη γεμάτη λίρες κ' έτριχε να τις παραδώσει στό χέρια τού 'Αχμέτ. 'Η Σουβλία είχε πεθάνει. 'Η 'Ισπανίδα δέν είχε πειδ αντίηλο...

'Η 'Ισπανίδα τρώμοξε !...

